

Publicerad 2005-11-08 02:25 av Rudolf Baata

Bussresan

Det är en ny dag och jag måste ge mig ut
bussen tar mig dit den vill och inget kan få mig att hoppa av

jag åker runt och jag åker bort från mina ilskna demoner
tittar ut genom rutan och sätter min näsa mot det kalla glaset

jag ser konstig ut från utsidan men vad gör det
barnet vid busshållplatsen pekar från sin plats i kön

jag ser munnen formas till ett skrik

i smyg drar jag upp ett finger i näsan och gör en ful grimas
barnet pekar och skriker hest

jag låtsas prata i mobilen och flamsar om att vara lite sen
\"sätt på kaffet jag är snart där\" låter jag undslippa mig lite käckt

stoppar sedan ner atrappen av plåt i fickan och ler lite överlägset
jag är på väg, jag är på gång men jag har ingen sång

Jag stiger av till sist med struttande steg,
för att till slut sätta nyckeln i låset till min nerslitna etta

sjunker ner i min nerslitna fotölj med gråten i halsen

kanske en dag har jag ett mål, men inte denna kanske inte i morgon
men en dag, då jävlar skall jag visa dem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rudolf Baata med Poeter.se id #4731 innehar upphovsrätten